

Cq_january_symposium_day_1	
Aantal minuten:	122
Aantal sprekers:	8
Taal:	Nederlands

SPV: Zo zijn er tal van onderwerpen die Colored Qollective de afgelopen tijd op de agenda heeft gezet en waarin we dus ook samenwerken. Dus ik ben heel erg blij dat wij Utrecht een organisatie als Colored Qollective hebben, want wij vinden het belangrijk dat iedereen zichzelf kan zijn en zich hier thuis voelt. Als gemeente kijken wij ook heel nadrukkelijk naar onszelf, want wij hebben ook een voorbeeldrol. Die proberen we zo goed mogelijk in te vullen. Door bijvoorbeeld de inclusieve regenboogvlag te hijsen op coming out dag. Dat was overigens een initiatief, een idee van Colored Qollective waarvan ik meteen zei dat ik het een enorm goed idee vond. Wat we dus ook doen is onze medewerkers trainen op onderwerpen als gender diversiteit en identiteit. Door zoveel mogelijk Utrechters, partners en professionals te betrekken bij de afspraken zorgen we ervoor dat de punten uit ons beleid ook echt breed gedragen worden en dat we overal in de stad hetzelfde belangrijk vinden en ook echt nadrukkelijk uitdragen. Ik wil nog heel graag het volgende toevoegen. Door ons niet enkel op één groep te richten en daar specifiek beleid op te ontwikkelen, maar ook te kijken naar de grote groepen Utrechters kunnen we ook echt inclusief zijn. Zo vinden we overeenkomsten tussen groepen en blijven we in gesprek met elkaar. Daar gaat het wat mij betreft in de kern ook om. Niet de verschillen, maar de overeenkomsten, want daar zijn er meer van dan je op het eerste gezicht denkt. Dank allen voor jullie aandacht en ik wens jullie een ontzettende inspirerende avond toe. Veel succes.

SP1: Dank je wel, Linda Voortman. Ik ga je een digitaal applaus geven. Ontzettend bedankt. Ik ga ook meteen het woord geven aan de Keynote. Er komt nu een Keynote, de eerste Keynote aan iemand die velen van ons zeker van hebben gehoord en ook iemand die al heel lang aan de frontlinies staan. Ik weet niet eens hoe ik het moet zeggen, want er gaan heel veel woorden door mij heen. Ik wil heel veel zeggen. Ik voel er ook heel veel bij, maar ik voel mij er vooral trots bij en heel veel interesse. Ga vooral klaar zitten met pen en papier als je notes wilt maken. Het kan allemaal. Maar wat onze volgende spreker is cultureel antropoloog en emeritus-hoogleraar genderstudies aan de faculteit Geesteswetenschap Universiteit Utrecht. In 2017 werd ze tot een van de meest, een van de tien meest invloedrijke Nederlandse wetenschappers benoemd en ontving ze voor haar activiteiten ten behoeve van de emancipatie van vrouwen die prestigieuze Joke Smitprijs. Ze schrijft korte verhalen, poëzie, is activiste, maar we kennen natuurlijk ook volgens mij bijna allemaal denk ik het boek Witte Onschuld: Paradoxe van Kolonialisme en Ras. Ik denk dat er niks rest dan het woord over te geven aan professor dr. Gloria wekker. Het podium is voor u.

SPV: Dank je wel, Jennifer. Beste aanwezigen, beste organisatie, dank voor de uitnodiging vandaag met u te spreken over dekolonisatie binnen queer gemeenschappen van kleur. Ik wil beginnen met een paar opmerkingen. Ik zal mij vandaag vooral richten op queer mensen van kleur. Op enkele aspecten van wat er binnen onze gemeenschap aan de hand is met betrekking tot seksualiteit, op welke boodschappen we van huis uit meegekregen hebben met betrekking tot homoseksualiteit. Anders dan gewoonlijk zullen witte mensen niet stilzwijgend in het brandpunt van de aandacht staan, maar beeldvorming over witte en zwarte seksualiteit net als beeldvorming over hetero en homoseksualiteit staan in relatie tot elkaar. Ze komen in relatie tot elkaar tot stand, dus witte seksualiteit komt ook aan de orde. Ten tweede moet ik specifiekere zijn ten aanzien van

gemeenschappen van kleur. Ik kan niet in die algemeenheid spreken. Ik heb zelf onderzoek gedaan naar Afro-Surinaamse vrouwen en de manieren waarop zij vormgeven aan hun seksualiteit in Suriname en in Nederland. Daar baseer ik mij dus op. Maar ik heb wel het idee dat een aantal problemen in grote lijnen binnen verschillende gemeenschappen met elkaar overeenkomen en dat er dezelfde noodzaak tot dekolonisatie bestaat. Dan nog wat opmerkingen om mijzelf te introduceren als persoon en als wetenschapper en hoe ik tegen de studie van seksualiteit aankijk. Toen ik begin 30 was, was de tweede feministische golf in volle gang. Ik was heel actief binnen de feministische beweging. Eerst binnen de witte beweging en in een later stadium heb ik mij samen met de andere zwarte vrouwen afgescheiden. Ik realiseerde mij toen pas toen ik begin 30 was dat ik vrouwen heel erg leuk en inspirerend vond. Dat de vertrouwelijkheid van vriendschappen met vrouwen ook prettige erotische aspecten had. Begin tachtiger jaren heb ik samen met andere zwarte vrouwen, onder andere Tienieke Sumter die straks in het panel zit de literaire kring *sister outsider* opgericht en Audrey Lorde was mijn eerste zwarte rolmodel. Dat is zo betekenisvol om een rolmodel te hebben. Binnen zwarte kringen in Nederland kon ik die niet vinden, maar Audrey was dus heel belangrijk. Via werk hebben we haar leren kennen. Zij schreeuwde het van de daken. 'I'm a black lesbian, mother of two, cancer survivor', en daar kwamen nog een heleboel adjectieven achteraan. Ze heeft een heel mooi essay geschreven 'I am your sister' en daarin geeft ze aan dat in alle stadia van welke sociale strijd dan ook, of het gaat over bevrijding van zwarten, vrouwbevrijding, bevrijding van homo's en lesbo's, dat zij daarbij aanwezig geweest is en in de voorste linies meegestreden heeft. Dus niemand moest haar vertellen dat ze geen bijdrage geleverd had. Dat maakte een hele diepe indruk op mij. Achteraf gezien, maar zelfs ook op dat soort momenten al, realiseerde ik mij dat ook in Nederland lesbische vrouwen inderdaad bij allerlei ontwikkelingen in de vrouwbeweging, zowel zwart als wit, vooraan hebben gestaan. Wij hebben als zwarte vrouwen de aanzet gegeven in Nederland tot het intersectionele denken wat nu zo populair geworden is. Dus we hebben veel om trots op te zijn. Tegelijkertijd zie je dat als er geschiedenissen geschreven worden over de vrouwbeweging of de homo en lesbische beweging of documentaires worden gemaakt over die tijd, worden wij over het hoofd gezien. We worden nauwelijks genoemd. Het volgende punt is dat ik uitga van een sociaal constructivistische opvatting van seksualiteit. Dat betekent dat ik uitga van de aanname dat seksualiteit een door en door cultureel bouwwerk is. Dus ik ga niet uit van een essentialistische opvatting die zegt dat er diep van binnen iets zit met onze genen of fysiologische of biologische kenmerken dat maakt dat wij nu eenmaal homoseksueel zijn. Ik baseer mij ook daarbij op Foucault, de filosoof Foucault, die seksualiteit een heel buitengewoon belangrijk sociaal verschijnsel vindt. Hij noemt het een buitengewoon dicht transferpunt van machtsrelaties. Seksualiteit vertelt ons heel veel over de samenleving waarbij sommige meer macht hebben om de processen en praktijken van seksualiteit te beïnvloeden, meer macht dan anderen. Oké. Dit waren mijn opmerkingen. Wat ga ik nu vandaag met u doornemen? Ik begin met vier westerse common sense ideeën over seksualiteit. Juist, omdat we zo weinig kennis hebben eigenlijk over seksualiteit. Wat het is en hoe het eruit ziet. Die vier westerse common sense ideeën over seksualiteit worden gezien als universeel, natuurlijk en ook normatief. Vervolgens zal ik de vierhoeksrelatie imperialisme, gender, ras en seksualiteit met u bespreken. Dat is een belangrijke vierhoeksrelatie. Ik ga in mijn werk ervanuit dat hoe wij nu leven is gebaseerd op vierhonderd jaar imperialisme dat zijn sporen heeft nagelaten op allerlei terreinen in de samenleving, maar ook op het terrein van de seksualiteit. Ik zal vanuit het perspectief van die Afro-Surinaamse gemeenschap enkele voorbeelden noemen van welke denkbeelden die uit het witte Nederlandse archief komen wel overgenomen hebben. Tenslotte zal ik enkele conclusies presenteren over dekolonisatie. Oké, dus vier westerse

common sense ideeën. Eén: de bestaande sociale en seksuele arrangementen tussen mannen en vrouwen zijn heel lang begrepen als natuurlijk, normatief en onvermijdelijk. We realiseren ons heel weinig dat het westerse seksuele systeem een exportproduct is geweest naar de rest van de wereld en dat het ons nu voorkomt alsof dit specifieke systeem universeel is, dat iedereen het zo doet en iedereen op natuurlijke wijze hetzelfde voelt. Maar het is dus een constructie. Een constructie die dominant is geworden in de wereld. Daar zijn verschillende onderdelen bij. Eén is dat heteroseksualiteit de onuitgesproken norm is. Men meent dat mannen en vrouwen zich van nature tot elkaar aangetrokken voelen. Al heel vroeg in de tweede feministische golf hebben feministen dit weersproken. Bijvoorbeeld iemand als Adrienne Rich, de dichteres en ...?[12:05], heeft een belangrijk begrip gelanceerd dat heet Compulsory heterosexuality. Gedwongen heteroseksualiteit. Zij zegt dat in westerse samenlevingen mannen, maar vooral vrouwen tot heteroseks verleid of gedwongen moeten worden. Ze heeft daarbij een Freudiaans perspectief, namelijk alle kleine kinderen hun eerste liefdesobject is de moeder. Een vrouwelijk persoon. Bij mannen kan dit zo blijven, bij vrouwen moet het omgezet worden, dat liefdesobject, in een man. Dat gaat met heel veel geweld gepaard, met heel veel ingebouwd geweld. Aan heteroseksualiteit zitten allerlei maatschappelijke voordelen vast. Je hoort erbij, je hoeft je niet te verklaren of te benoemen. Je bent normaal. Bij mijn studenten als ik hen vroeg geef eens een beschrijving van jezelf. Dan waren het lesbische studenten die zeiden ik ben lesbisch. Heterostudenten hoeven dat nooit te zeggen. Tegelijkertijd hoort bij dit punt van heteroseksualiteit dat er eigenlijk drie posities zijn, heteroseksualiteit als dominant. Je hebt heteroseksualiteit: je voelt je aangetrokken tot iemand van hetzelfde gender. Sorry: je voelt je aangetrokken tot iemand van een ander gender. Je hebt een homoseksuele identiteit. Dan voel je je aangetrokken tot iemand van hetzelfde gender. En dan heb je nog biseksualiteit als derde identiteit, derde positie. Dan voel je je tot beide genders aangetrokken. We denken na over seks als een vaststaand onderdeel in het diepste, binnenste van een persoon. Het is iemands diepste authentiekste kernidentiteit. Zo ben je nu eenmaal. Seksualiteit blijft hetzelfde tijdens iemands hele leven. Het tweede punt wat ik al eerder noemde is dat wij denken dat seksualiteit, zowel hetero als homoseksualiteit, wordt aangedreven door biologische hormonale fysiologische processen of door genen en dat cultuur geen enkele rol daarin zou spelen. Een derde punt is dat mannelijke seks wordt in het westen als actief gezien. De man heeft meer seksuele aandriften. Hij is seksueel ondernemend en hij moet de meer passieve seksualiteit van vrouwen tot leven wekken. Dit is het thema de troep van de prins op het witte paard. Daar zijn hele industrieën op gebaseerd waar we allemaal bij zitten te zwijmelen of in ieder geval vroeger de boeketreeks, allerlei soaps. Merkwaaardig genoeg is het nog steeds zo dat onder jongeren seksueel experimenterende jongens toegejuicht en beloond worden. Die zijn stoer. Seksueel nieuwsgierige meisjes daarentegen worden afgestraft. Dat zijn hoeren. Nog steeds geldt dat. Nette meisjes houden niet van seks. Het vierde punt, het vierde kenmerk van ons denken over seksualiteit is dat er lange tijd een negatieve opstelling ten opzichte van seks in het westen geweest is. Het was en is nog steeds zondig, ziek, al gauw excessief. Er moest volgens Foucault voortdurend over gebiecht worden. Er moet veel over gepraat worden. Zowel in de biechtstoel als daarbuiten. Als we nu het imperialisme binnen deze ontwikkeling van westerse, van denken over westerse seksualiteit inbrengen dan zie je dat het imperialisme ervoor zorgde dat het dominante westerse mannelijke seksuele self zich geconstrueerd heeft als in controle, als seksuele driften beheersend en het heeft alle gegevens over zichzelf die het niet kan aanvaarden op een donkere ander geprojecteerd. Al heel vroeg in de westerse cultuurgeschiedenis zien we afbeeldingen, schilderijen en geschriften waarin de seksualiteit van zwarte mensen als dierlijk, onmatig, excessief wordt afgeschilderd. Als een groot gevaar voor witte mannen en

tegelijktijd ongelofelijk aantrekkelijk. Dat we dit beeld, deze beeldvorming zien kwijtgeraakt zie je nu nog steeds in allerlei romans en films. Ik noem alleen maar even de roman van Robert Vuisje 'Alleen maar witte mensen'. Daar is ook een film van gemaakt. Ik vind het een weerzinwekkend boek. Maar waar het goed voor is en interessant voor is, is dat je ziet hoe dat culturele archief waarbij de seksualiteit van zwarte mensen wordt afgeschilderd als vreemd en excessief en dierlijk dat het nog steeds aanwezig is. Dus dit westerse model van seksualiteit waar ik het over heb is nog steeds volop gaande. Andere seksuele modellen zijn actief afgewezen als onwenselijk, barbaars, niet-geciviliseerd. Ik wil die vier kenmerken die ik zonet noemde contrasteren met een ander model, namelijk het Afro-Surinaamse model van seksualiteit wat anders is. Vanuit de volksklasse bezien ziet het er zo uit dat je opgroeit in een wereld waarin verschillende seksuele repertoires naast elkaar bestaan en daar berust geen stigma op. Er zijn seksuele relaties, natuurlijk, tussen mannen en vrouwen, tussen vrouwen onderling en ook tussen mannen onderling. Ik noem dat geen hetero, homo en biseksualiteit in deze wereld, omdat dat zulke beladen westerse termen zijn die een hele giftige bagage met zich meedragen. Ten tweede is dit in het Afro-Surinaamse universum niet zo dat seks die van binnen zetelende kernidentiteit is van een persoon, maar het is een relationele activiteit. Seks gaat over, seksualiteit gaat over gedrag. Niet over identiteit. Het gaat over gedrag. Niet over identiteit. Je hoeft niet iets van binnen te claimen. Ten derde wat ook heel belangrijk en heel groot in tegenspraak is met het westerse model, zowel mannen als vrouwen zijn seksuele wezens die ook kunnen handelen op hun seksuele verlangens. Dus ik was toen ik onderzoek deed zo ontzettend verrast over het gemak waarmee vrouwen over seks konden praten, maar ook over het aantal uitdrukkingen dat er bestond om een mededeling over jezelf te doen en over je seksualiteit. Dus een zo'n uitspraak, zo'n gezegde was: ik ben een gouden munt, ik ga door vele handen, maar ik verlies mijn waarde niet. Dat is een uitspraak van een vrouw die zegt: ik heb weliswaar verschillende relaties gehad met allerlei mensen, maar daar moet je mij niet op afrekenen. Dat is dus een heel ander universum, een ander waardepatroon dan we in Nederland kennen. Het vierde punt is dat seks niet negatief is in een Afro-Surinaams universum en dat zal ook heel goed het geval kunnen zijn in andere zwarte diasporische gemeenschappen, maar misschien ook nog in gemeenschappen daarbuiten. Seks is een uiterst plezierig, prettig en vrolijk onderdeel van het bestaan. Waar je vooral veel van moet hebben en waar je tot op hoge leeftijd aan deel kunt nemen. Oké. Dus ik heb jullie nu twee modellen laten zien van hoe er met seksualiteit omgegaan kan worden. Ik heb dat op een intersectionele manier gedaan waarbij ik kijk zowel naar hoe dat zit voor mannen en vrouwen. Mijn tweede onderdeel. Hoe is het nu eigenlijk gesteld met de vierhoeksverhouding imperialisme, gender, ras en seksualiteit? De Nederlandse samenleving hebben we als queers van kleur, zowel met patriarchale verhoudingen, met racisme als met homofobie te maken. Degene onder ons die in Suriname, de Antillen of in andere zwarte culturen opgevoed zijn, hebben meegekregen dat je niet over seksualiteit praat. Je doet het, maar je praat er niet over. Nu hebben we ook in veel witte Nederlandse religieuze kringen eenzelfde verschijnsel. Je praat niet over heteroseksualiteit, nog minder over homo of transseksualiteit. Ik maak mee dat in Afro-Surinaamse kringen sommige ouders het liever ook niet willen weten als hun dochter lesbisch is en andere zetten hun zoon de deur uit als zij homo blijkt te zijn. Maar als we die twee culturen dus, witte Nederlandse cultuur en Afro-Surinaamse cultuur, met elkaar vergelijken is dat topje van de ijsberg misschien hetzelfde, maar wat onder water zit dat is anders. We hebben als zwarte mensen een nadruk op ons handelend op te stellen in seksualiteit, niet erover te praten, terwijl in religieuze Nederlandse culturen noch doen, noch praten erover wordt aangemoedigd. Tegenwoordig wordt er wel veel over seksualiteit gesproken in de dominante Nederlandse cultuur en het is zelfs zo dat het onderdeel geworden is van het traject dat mensen worden geacht te volgen

als ze merken dat ze op iemand van hetzelfde gender vallen. Dan moet je erover praten. Je moet uit de kast komen. Dus je moet een traject volgen waarbij je eerst met jezelf in het reine komt en dan ga je dat je moeder en aan je familie vertellen. Dat laatste, uit de kast komen, dat is geen onderdeel van een traditioneel Afro-Surinaams traject. Je omgeving heeft ogen om te zien en je hoeft je seksualiteit niet per se te benoemen. Deze attitude wordt als negatief geïnterpreteerd in heel veel witte homokringen. Men vindt dat genieperig of dat je nog niet zo ver bent om uit de kast te komen, terwijl er wordt dus een soort hiërarchie aangebracht van wie de echte homo is. Je bent pas een echte homo als je erover praat. Dat is heel cultureel ingevuld en dat wordt als het ware aan andere groepen opgelegd en ik vind dat we ons daarvan bewust moeten zijn of we daaraan mee willen doen of niet, maar dat we daar een keuze in maken. Wat zijn nou nog andere aspecten van die vierhoeksrelatie? Seksualiteit is historisch gezien zoals ik al zei een beladen onderwerp in zwarte kringen, omdat alle seksualiteit die de kolonisten niet over zichzelf konden aanvaren op de zogenaamd hyperseksuele donkere ander werd geprojecteerd. Ik heb gemerkt dat veel zwarte mannen zowel homo als hetero dat hyperseksuele excessieve beeld over zichzelf hebben geïnternaliseerd. Een deel van hun aantrekkelijkheid, ook in hun eigen ogen, ligt bij de hyperseksualiteit die aan ze toegeschreven wordt. Ze zijn erin gaan geloven dat ze seksueel beter toegerust zijn dan witte mannen. Dat is dus een racistisch geïnternaliseerd denkbeeld dat we met de meeste spoed van ons af moeten werpen. Hoe zit het nou met zwarte vrouwen? Er zijn hele mooie studies gedaan over de zwijgcultuur die er onder midden en hogere klasse zwarte vrouwen in de Verenigde Staten ten aanzien van seks zich ontwikkeld heeft. Die vrouwen praten na de slavernij niet over seks om niet geassocieerd te worden met het excessieve beeld dat over de zwarte vrouw bestond en om een zekere respectabiliteit te claimen. Ze deden zich liever voor als asexueel. Nou zie je wel dat working class zwarte vrouwen zich in de blues geuit hebben over wat hun seksualiteit voor hen betekenden. Zowel seksualiteit met mannen als met vrouwen. Iets dergelijks is ook in Suriname aan de hand, in Afro-Suriname, namelijk dat middle class vrouwen niet over seksualiteit praten, maar working class vrouwen praten volop over seksualiteit en met heel veel plezier. Ik was daar echt van onder de indruk vergeleken met hoe onthand we zijn in Nederlandse kringen, witte Nederlandse kringen, als het gaat over seksualiteit. Een volgende punt. Hoe zit het met witte vrouwen als we die koloniale periode in ogenschouw nemen en daarna? Tijdens de koloniale tijd waren witte vrouwen het voorbeeld, het normatieve voorbeeld van hoe een vrouw met seks om moest gaan. Ze stond op een voetstuk. Ze was de Victorian Angel in the house. Ze werd afgeschermd, afgesloten van alle seksualiteit, behalve natuurlijk die met hun witte man. Ze moesten immers witte kinderen voortbrengen. In tegenstelling daarmee stond de seksualiteit van witte mannen die seksuele toegang hadden tot eigenlijk iedereen. Tot witte vrouwen, tot zwarte vrouwen en ook tot zwarte mannen als ze daar zin in hadden. Ook na de slavernij tot nu toe is er een hiërarchie gebleven in de beeldvorming over verschillende categorieën vrouwen. Dus nu nog hebben we dat witte vrouwen aan de top van de piramide zijn. Ze zijn geëmancipeerd, seksueel bevrijdt, ze zijn hun eigen baas, beslissen zelf wanneer en met wie ze het doen. Dit is beeldvorming, hè. Ik heb het niet per se over de werkelijkheid. Aan de andere kant van het spectrum heb je moslimvrouwen die gezien worden als seksueel geremd, vaak asexueel. Dat beeld is niet altijd zo geweest. In vroegere perioden werden ze juist als zeer erotisch, in de periode van het oriëntalisme, als zeer erotisch gezien en het toppunt van begerenswaardigheid in de ogen van witte westerse mannen. Aan de andere kant van die negatieve pijler heb je de beeldvorming over de seksualiteit van zwarte vrouwen die nog steeds heel seksueel excessief gezien worden, te uitbundig, weten geen maat te houden. Maar ik zou heel graag willen weten, daar is geen onderzoek naar gedaan, hoe het zit met de beeldvorming over de

seksualiteit van verschillende mannen en met name in de homokringen ben ik daar nieuwsgierig naar hoe verschillende groepen mannen van verschillende etnische groepen naar elkaars seksualiteit kijken. Een volgende punt dat ik wil noemen is dat er een hiërarchie bestaat in de beeldvorming over seksualiteit van verschillende groepen. Blijkt ook nog steeds uit dat gegeven dat jonge, witte heteromannen ernaar verlangen om een seksuele relatie met de zwarte vrouw te hebben, omdat die seksueel zoveel spannender zouden zijn dan jonge, witte vrouwen en zoveel lekkerder in hun vel zouden zitten. Die zwarte vrouw neem je niet meer naar huis om voor te stellen aan je ouders. Maar die is er louter voor de seksuele ervaring. Als een soort rite de passage, een rite van seksuele volwassenheid. Dat is dus ook iets wat we overgehouden hebben uit het culturele archief. Een laatste algemeen kenmerk dat ook uit de vierhoeksverhouding voortkomt, is dat mij opvalt dat gemengde zwartwit relaties vaak voorkomen in homokringen. Meer lijkt het mij dan tussen lesbische vrouwen. Je kunt daar op een witte onschuldmanier naar kijken. Zo van wat leuk, wat geweldig. De liefde overwint alles. Maar dat doe ik niet, want dat zou betekenen dat ik ahistorisch bezig zou zijn. Dat ik de hele geschiedenis naast mij neerleg en dat we niet nog steeds achtervolgd worden door die geschiedenis die we met elkaar delen. Ik denk niet dat iemand van ons vrij is van de beelden die aan witte en aan zwarte homomannen en -vrouwen voorafgaan. Daarnaast zijn we het ook nog eens niet gewend om te bespreken wat verschillen binnen een gemengde relatie precies inhouden en betekenen. Kortom ik heb het hierover het tijdelijke gegeven dat er ook binnen de homogemeenschap sprake is van racisme. Het feit dat je op een bepaalde grammatica van verschil, namelijk seksualiteit, op achterstand gezet wordt, dat je homo bent, betekent niet dat je automatisch solidair bent met mensen die op een andere as van verschil, op een andere grammatica van verschil, namelijk ras etniciteit, op achterstand gezet worden. Dit bleek heel duidelijk bij die verkiezingen van 2010 toen de Partij Voor de Vrijheid op grote instemming van witte homomannen kon rekenen. Ik ga nu langzamerhand afronden en ik wil enkele conclusies trekken met betrekking tot dekolonisatie. In mijn begripen, in mijn conceptualisering is kolonialiteit gaat hand-in-hand met moderniteit. Dus als we ons willen dekoloniseren betekent het dat we bepaalde aspecten van de moderniteit heel kritisch moeten bevragen en van ons af moeten werpen. Dus ik zal een aantal punten weer noemen. Eén: we moeten ons ervan bewust zijn dat het westerse denken over homoseksualiteit dominant is. We zijn er zeer actief in als we kijken naar de programma's die het Ministerie van Buitenlandse Zaken uitvoert, het werk dat allerlei ngo's in het buitenland doen, dat gaat heel vaak over gender en seksualiteit. Wij zeggen in feite tegen mensen in het zuiden als jullie bevrijd willen worden wat betreft gender en seksualiteit kijk dan naar ons. Dan moet je het gaan doen zoals wij het doen. Dan komt het helemaal goed. Dat gaat voorbij aan het feit dat er dus allerlei andere modellen van denken en doen met betrekking tot seksualiteit die actief worden uitgewist. Ik vind dat wij ons bewust moeten zijn van die andere modellen van allerlei verschillende groepen. We moeten weten over de manieren waarop onze voorouders vorm hebben gegeven aan hun seksualiteit en we moeten niet klakkeloos alles overnemen van het witte mastermodel alsof dat universeel natuurlijk en onvermijdelijk zou zijn. Zoals bijvoorbeeld je moet uit de kast komen anders ben je geen echte homo of lesbo. Twee: het is in het dominante witte cultureel imaginaire heel lang moeilijk denkbaar geweest dat vrouwelijke seksualiteit zich op andere vrouwen zou richten. Immers die vrouwelijke seksualiteit werd gezien als zo passief als de pest. Die moest wakker gekust worden door een man. Maar we hebben een heel rijk zwart cultureel imaginaire waarin dat wel mogelijk was dat vrouwen op vrouwen vielen. Er is een heel scala aan gender en seksuele mogelijkheden binnen het gedachtegoed van zwarte culturen, maar we zijn dat met uitzondering van het mati werk, zoals dat in Suriname heet, grotendeels kwijtgeraakt. Derde punt: het dominante denken over

de seksualiteit van zwarte mannen en vrouwen is dat die in het algemeen als hyperseksueel, als excessief wordt gezien. Zowel witte als zwarte mensen moeten zich van het denken bewust worden en zich ervan ontdoen. Wij allen hebben een heleboel van deze denkbeelden, dus ook homofobie en racisme, zelf geïnternaliseerd. Kortom er is voor ons allen behoorlijk wat werk aan de winkel. Dank u wel voor uw aandacht.

SP1: Dank u wel voor uw Keynote. Dank u wel, dank u wel, dank u wel. Er zijn als het goed is wat vragen toegestuurd en inderdaad ik zit zelf ook, maar ik wil natuurlijk heel graag kijken of ik uit de chat wat kan halen, want nou ik zie een paar keer terugkomen inderdaad wat denkt u dat de rol zou moeten zijn van witte personen of witte LHBTIQ+ personen binnen die rol van dekolonisatie en ontmanteling?

SPV: Ja. Ik denk dat het heel belangrijk is om studie te maken van hoe die witte westerse seksualiteit zich ontwikkeld heeft en hoe je daar zelf mee te maken hebt. Welke dingen je daarvan geïnternaliseerd hebt. Ik vind het altijd heel bijzonder als ik gemengd zwart-witte stellen zie en met ze praat. Dat er bijvoorbeeld sprake is van dat je altijd als wit persoon op een zwart iemand valt of dat het nou hetero of homo is. Ik vind dat opmerkelijk. Ik zou willen dat mensen die dat hebben daarover nadenken en zich afvragen wat is hier nu eigenlijk aan de hand? En op welke manier houd ik eventueel hiermee een cultureel archief in stand wat een hiërarchie aanbrengt tussen witte seksualiteit en zwarte seksualiteit. Dus we hebben er allemaal mee te maken. Dat archief gaat niet automatisch aan ons als zwarte mensen voorbij. We moeten daar ons best voor doen om ons er bewust van te worden en om het ontmantelen. Dus ja, we hebben allemaal werk te doen dus.

SP1: Ja, zeker, want iemand vroeg inderdaad ook van welke gesprekken zouden ze in die gemengde relaties moeten voeren om binnen hun relaties zelf te dekoloniseren?

SPV: Nou wat ik heel interessant vind. Er is een studie uit de negentiger jaren van Dienne Hondius. Dat gaat over gemengde relaties. Vroeger in de tijd, laten we zeggen in de zestiger, zeventiger, tachtiger jaren als we dan over gemengde relaties spraken dan ging het over religieus gemengd. Dus protestants met katholiek. De manier waarop die mensen met religieuze verschil omgingen was: we stoppen het fijn onder het tapijt en we praten er zo min mogelijk over. We vinden het al moeilijk genoeg om de buitenwereld tegemoet te treden, die daar vaak niet blij mee was. Dus we praten er niet over. Ik denk dat het een heel diep Nederlands ding is om niet over zulke verschillen, die heel dichtbij je komen, om daar niet over te praten en te doen alsof het niet aan de hand is en dan maar te hopen dat het goed gaat. Ik denk dat 't het model is over hoe we met verschillen omgaan. We vinden het ook heel moeilijk om over ras te praten. Iedereen kan wel zo'n beetje over gender praten, maar over ras praten is een ongelofelijk taboe. Dus ik kan mij heel goed voorstellen dat het niet gemakkelijk is om daarover te praten.

SP1: Komt het dan, omdat het bestaan ervan wordt ontkennd?

SPV: Nou het is zo dat wij in Nederland in heel sterke mate het gevoel hebben wij zijn niet racistisch. Wij doen niet aan ras. Wij zijn kleurenblind. Maar ja, dat wordt steeds moeilijker vol te houden. Dat zit heel diep in ons zelfbeeld als natie. Het is een verhaal wat we heel graag aan onszelf vertellen over wie wij zijn. Op de een of andere miraculeuze manier is ondanks 400 jaar imperialisme is dat volledig aan Nederland voorbijgegaan. Je hebt het wel in de Verenigde Staten en in Zuid-Afrika, maar hier hebben we het niet. Om het dan onder ogen te zien en meestal is het de

zwarte partner die daarover zal beginnen, dat stuit op nogal wat weerstand. Dus het is een langdurig traject waar we mee moeten beginnen.

SP1: Ja, ja, want ik zie hem ook in de sectie voorbijkomen. Tenminste in de chatfunctie voorbijkomen een paar keer. Ik dacht ook, want mensen struikelen inderdaad ook over ja, maar ras is al een beladen woord of ras bestaat niet. Het is het menselijke ras.

SPV: Ja, race. Ja, kijk ik heb het woord ras weer ingevoerd in mijn boek 'Witte onschuld'. Natuurlijk ik weet dat ras niet bestaat. Dat er alleen het menselijk ras is. Maar ondertussen gaan we op dagelijkse basis wel op die basis met elkaar om. Op basis van ras, ondanks dat het niet bestaat. Dus ik wil het maar het beestje bij zijn naam noemen. Ik noem meestal ras schuin streepje etniciteit, omdat die twee elkaar aanvullen en versterken. Willen we echt tot een postraciale orde komen waarin kleur er werkelijk niet toe doet? Dan zullen we eerst door dit proces heen moeten. Het is net als wat er nu in Amerika gebeurd weet je wel. Nu begint iedereen te roepen we moeten ons verzoenen met elkaar. We moeten tot eenheid komen. Maar eenheid kun je alleen bereiken als je ten diepste alles omhooggehaald hebt aan rotzooi wat er zit.

SP1: Ja, ja, zeker. Ik wil toch nog één vraag uit de chat. Ik zag er volgens mij eentje langskomen waarvan ik dacht. Oh, sorry, ik ga nu iets te snel denk ik voor Nathaly. Machteld had een vraag. Hoe verstaat u transfobie binnen de LGBTQ+ gemeenschap in het licht van de vierhoeksverhouding? Imperialisme, gender, ras en seksualiteit.

SPV: Oei, dat is een mooie vraag, Machteld. Maar ik vind hem ook moeilijk. Dus je zou denken dat er een grotere acceptatie zou zijn voor transfobie binnen de queer gemeenschap. Maar net als het voorbeeld wat ik eerder noemde van die witte homomannen die allemaal op de PVV gingen stemmen, wat dus een stem op een racistische partij is, betekent het niet dat als je zelf op de een of andere manier in een ander hokje van seksualiteit zit dat je dan kunt opbrengen om een ander hokje dan jijzelf bent om dat te aanvaarden en te ondersteunen. Dus er zit iets van normalisatie binnen de LGBTIQ-gemeenschap, maar 'T' wordt er eigenlijk uitgestoten als een vorm. Misschien omdat hij nieuw is. Hoewel...

SP1: Het is niet nieuw, toch?

SPV: Nee, maar dat denken heel veel mensen ervan. Ja, hoezo dan? Er zitten ook allerlei aspecten van gender aan, hè, die afwijzing van trans. Ja, dat er voordelen aan zitten dat je eigenlijk als het ware the best of both worlds binnenhaalt. Ik speculeer hier hardop over. Ik weet niet precies alle antwoorden, maar het is iets waar ik over na moet denken. Waar ik verder over na moet denken.

SP1: Goed. Maar sowieso een hele fijne vraag. Dank je wel, Machteld. Nogmaals dank voor de Keynote. Digitaal applaus en dank voor u, professor dokter Gloria Wekker.

SPV: Dank jullie voor de vragen.

SP1: Graag gedaan. Inderdaad in de chat dank je wel voor het vragen, meepraten en bedenk je vooral ook heb ik het niet hardop gesteld, is het wel goed dat we het van elkaar lezen en dat we dit onderling ook met elkaar erover hebben. Je kunt niet alleen verwachten oh ja, als hij niet hardop is gelezen dan is het niet gezien of boos. Maar deze gesprekken moet je ook onderling met elkaar hebben, bevragen, bekijken hoe of wat, dus het gaat lekker zie ik. We gaan een hele korte pauze in

laten lassen voor zij die heel even moeten plassen, benen moeten strekken, water halen, kleine vijf minuten. Alsjeblieft kleine vijf minuten, want dan gaan we weer verder. Ik heb onder andere een voordracht voor je en ook een panelgesprek dat je niet wilt missen. Dus tot zo. Dank je wel. Yes, ik ga mijzelf langzaam weer aanzetten en hopelijk zit iedereen er nog of ben je zojuist teruggekomen van de korte break. We gaan verder met deel twee. Een heel fijn eerste deel hebben we gehad. We hebben nog steeds Nathaly Tweeboom die erbij is als tolk Nederlands Gebaren Taal. Heel fijn, dank je wel. Zoals ik net al zei is dit de chatfunctie er. Mocht je vragen hebben aan de sprekers dan kun je die stellen. Zoals ik in het begin eerder ook al zei de organisatie Colored Collective is een organisatie die zich vooral richt op de ...?[53:44] gemeenschap. Dus de LHBTIQ+-gemeenschap van kleur die een podium willen bieden, die de ruimte willen laten innemen, vragen stellen. Dus stel die vragen alsjeblieft ook. Laat je stem horen, to address it, want we zien dat er gereageerd wordt, maar we zien ook dat er veel witte stemmen te horen zijn, terwijl we ook de stemmen van kleur willen horen. Dus neem die space alsjeblieft in without, ja, neem die space gewoon in. Wij gaan verder naar iemand die schrijft. Ze is schrijver, dichter, want teksten kun je voordragen, maar ook zingen. Het fijne is wij gaan dat nu meemaken. Vorig jaar is zij nog door NRC Handelsblad benoemd tot één van de 101 veelbelovende kunstenaars van de Lage Landen. Geef alsjeblieft je oren en je aandacht aan Pelumi Adejumo. Pelumi, het podium is voor u. Yes. Even onmuten nog.

SPV: Yes. Hallo. Hoi. Nou mijn naam is Pelumi dus. Ik ga een brief voorlezen die ik geschreven heb aan een Nigeriaanse dichter. In de brief zitten gedichten en een hymnen en de rest wijst zich vanzelf. Dus dat ga ik doen. Dear Logan. I am writing you this letter because I read somewhere that if you found poetry that resonates with you and the poet is still alive, you must let them know. I am living with the enormous privilege that the writers I admire and who inspire me are around me, living, breathing and are growing in front of my eyes. I found In the Nude a year ago in ...?[56:05] during my third week in Nigeria after moving away more than fifteen years ago. We, my family and I, rented an apartment near the RCCG Redemption camp. It was a journey for sorrow, displacement and heartache. Your poems broke and comforted me, simultaneously. It was a blessing. It made a bumpy car ride over Lagos Island a ...?[56:34] worthwhile. I felt there was a place for stories like yours and mine on this ...?[56:38] forsaken land. When I got back, I couldn't stop writing and talking about. The first time was in a love letter to an ex and I translated the poem envy to Dutch. Nijid. Vroeger kraste mijn mensen in zichzelf als een teken voor hun voorouders om ze te eren voor hun voorgelacht. Mijn littekens zijn breed genoeg om met een hele generatie te delen. Ik weet niet waar ik begin of hoor. Ik vermoed dat mijn grootmoeder mijn huid zou zien en zou zeggen child, you're not one of your own en ze zou haar tong klakken. Ik wil gewoon dat mijn littekens iets betekenen. Mijn lichaam is een ander geboorteland. Mijn naam is een wens die nooit in vervulling is gegaan. Ik werp het muntje dat warm onder mijn tong ligt neer in een galmende put. Ik loop weg. Niet wetende hoelang het erover deed om te landen of het überhaupt landde. I shall introduce myself. I learned to sing and read in church. This summer during the residency I wrote hymnes in a self-created language to comfort my friends and myself without the use of language or religious institution. I have attached one of the hymnes in this e-mail. My [lover?58:19] has no face. [Pelumi zingt 58:20-59:59]. The second time I wrote about you was for the book release of a friend of mine. They wrote an essay on remembrance. New embodied ways to do. I reflected on your poem 'various pulses' about violation on queer bodies. I value remembering a remembrance of past lives and people through poetry. Because by putting things on paper you engrave and by the same time allow by reading and breathing the words to live again. It is not rested on factuality, but on we experiencing breathing

through. The third time I wrote about you was for a film with the title 'Hier'. Which translates to here. The film is set in the museum in Arnhem. A contemporary arts museum in the city I live, which was in the process of rebuilding to its former colonial times architecture. In the film I am lying on a rug dressed in pink. Reading a revised version of the love letter I wrote the day I got back from Nigeria. The text is in Dutch. Liefste. In ...?[01:01:15] zeg je ordomie om je te verontschuldigen. Doem, heeft een klank waardoor je buik naar binnen trekt. Dat betekent letterlijk het doet mij pijn. Het doet mij pijn je dit te schrijven. Vandaag mijn tweede dag terug in Nederland schrijf ik je vanuit een plek dat van binnen in pijn ligt, terwijl op verschillende punten buiten er niets van de ruïne te zien is. Alsof er een beeldenstorm heeft plaatsgevonden, maar de mensen op hun tenen weer naar buiten liepen. Aan het gebouw is veel ingegrepen. De muren zijn meerdere keren afgebouwd. De grond opengebrouwen om het te vernieuwen. In 1872 werd het als herensociëteit gebouwd waar mannen uit Nederlands-Indië terecht konden en er geen anderen verwelkomd werden. Maar ook zij werden weer mensen bij de deur. Twee dingen zijn hetzelfde gebeven. De pilaar in het midden van de koepel en de houten deur aan de buitenzijde van de achterkant. Een deur in geheel andere stijl, import. Het gebouw is hybride, in transitie en immer ambigu. Ik heb open schoenen aan. Het gruis van het plafond zit tussen mijn tenen, is cognackleurig als het dorre zand in Ibadan. Bij aankomst videobelde ik met mijn vriendin uit Orlando. Ik weet niet meer wat ik over haar aan jou heb verteld, maar ze is de avontuurlijkste persoon die ik ken. Ik vertelde haar dat als iemand van wie ik houd op mijn schoot ligt en mij aankijkt op de manier waarop Billie Eilish no fear zingt in haar nummer 'Ocean Eyes', helder in harmonie met zichzelf, verlekkert, net iets te lang, ik plaatsvervangende schaamte voel. Ik begreep dat ik bang ben om te houden van een ander toen ik de dichtbundel In the Nude van Logan February las. Ik vond die in een boekenwinkel op Lagos Island en schrijft over liefhebben, verlies en mentale kwetsbaarheden. Ik was troosteloos toen ik die gedichten las. Ik heb die drie weken überhaupt geen nacht niet gehuild. Ik kon alleen naar 'Ocean eyes' van Billie Eilish en 'Love of my life' van Queen luisteren. Zelfs nu, continenten verder, blijven de teksten zich herhalen. Mijn zus en broertje hadden moeite met mijn verdriet, maar het was meer dan verdriet. Ik was aan het rouwen om wie ik was, om wie ik ben, om wie ik had kunnen zijn, om de taal die ik niet spreek, om de families, de bureaucratie, het gebrek eraan, het gebrek. Te midden van de klanken probeer ik een gedicht te schrijven, maar ik heb alleen maar vragen. Kan je muziek dromen die je nooit eerder gehoord hebt? Zoals een land waarin je geboren bent, maar nooit de weg naar terug voelt. Zoals de warmte van een baarmoeder. Waar voel je warme en koude wind tegelijk? Waar ligt de schoonheid in de ruïne? Is fictie een houding ten opzichte van? Doet mama alleen aardig tegen ons, omdat we haar kinderen zijn? Hoe zou ik bewegen als ik gast was in mijn eigen huis? In mijn eigen huid? Hoe ademt de stad en waar ademt ze uit? Kun je een taal verraden, zoals een taal jou kan verweren? Wat is het geluid van de emancipatie? Freddie Mercury was iemand die wel zijn identiteit gescheiden wist te houden van zijn carrière. Ik keek de film Bohemian Rhapsody voor het eerst in het vliegtuig naar Nigeria. Die scene bij Live Aid waarbij zijn ex met haar nieuwe vriend en baby komt kijken en Freddie ...?[01:05:05], waarvan iedereen overtuigt is dat hij homoseksueel is, zingt die ballade. Love of my life, don't leave me. You've taken my love and now deserved me. Love of my life, can't you see? Bring it back, bring it back, don't take it away from me because you don't know what it means to me. Over haar, voor haar, terwijl het al jaren uit is en ze loopt ook weg. Dat gegeven komt het dichtst bij het rouwen waar ik het over heb. Toen ik maar zei dat het liefdesverdriet was tegen mijn broer en zus om jou al wil ik niet meer samen zijn, konden ze het plots wel begrijpen. Liefdesverdriet in zijn verscheurdheid is gebruikelijker je toe te verhouden dan iets ontastbaar en ongegrond als een identiteit. Het doet mij pijn, maar ik identificeer mij met dit gebouw, liefste. Ik kan geen vaste vorm aannemen.

A few weeks ago, a friend of mine, who is recovering from a brain injury who I wrote one of the hymnes for, asked me to walk with her by a river near her apartment in Rotterdam. We listened to your poem 'Rhythm O' on BBC Radio London, twice. An hour away to and an hour away back in silence. I'm writing you to let you know that your text live and inspire me. I am grateful to have found your work and hope to read more. Sincerely, Pelumi.

SP1: Dank je wel, Pelumi. Adejumo. Ik denk dat wij ook very grateful zijn voor de mensen die jou voor het eerst vandaag ontmoeten, very grateful zijn dat deze ontmoeting plaats heeft gevonden. Dus ontzettend bedankt. Dank je wel.

SPV: Dank je wel. Dank jullie wel. Bedankt voor het luisteren.

SP1: Ja en graag gedaan. Zoek alsjeblieft op ook inderdaad de namen die je vandaag hoort. Ben je geïnteresseerd? Doe die research. Kijk naar wie is er, want we zijn er en we mogen gezien en gehoord worden. Je wilt gedeeld worden. Dus dank je wel. Ik zie de comment section losgaan. Thank you, thank you, thank you. All right, ik denk dat het sowieso tijd is voor het panelgesprek, want we hebben het inderdaad over dekolonisatie en de ontmanteling van machtsstructuur. Hoe gaat wie te werk? Hoe ziet eruit? Wat heb je ermee nodig? Wat kom je tegen? Waar wil je vooral naartoe? We hebben een heel tof panel bij elkaar. Ik ga ze snel aankondigen zodat we met jullie in gesprek kunnen gaan. Nogmaals die chat is er. Laat je stem alsjeblieft horen. Heb je een vraag, een opmerking? Deel het met ons zodat we met het panel erover in gesprek kunnen gaan. De eerste die ik aan jullie wil voorstellen is Riyaz Luvz. Nou als er Luvz in je naam zit denk je sowieso al dank je wel. Queer emancipatiemedewerker, coördinator bij Hang-Out 070 in Den Haag, YouTuber, host van Queer center podcast SPECTRUM Podcast en hier bij ons vandaag. Dus dank je wel Riyaz dat je er bent. Ook hebben we iemand die sociaal spiritueel, open, spontaan, fantastisch, ik denk meteen ook inderdaad James Brown. Say it loud that I am black and proud. Ze is actief binnen de gemeenschap. Niet alleen in Nederland en Suriname. Ze doet dit al jaren. Dit gaf mevrouw Wekker eerder ook al aan. Denk aan sister outsiders, SUHO, maar ook de eigen stichting B-Equal. Een fantastische zonnemans. Als ik eraan denk gaat het schijnen. Tienieke Sumter. Dank je wel dat je erbij bent. Nog iemand van wie ik echt denk wauw, als ik aan hem denk, denk ik heel interessant en dan wil ik alleen maar luisteren en dan kan ik er van alles op plakken: activist, onderzoeker, student, heropvoeder van de mensen, zet vooral kennis in om ervaring op zeg maar de koloniale macht van de eurocentrische kennis te bevragen. Dat is necessary en daarom zit hij ook bij ons in het panel. Tarim Nduma Flach. Tarim, wat fijn dat je erbij bent. En even kijken, spieken, spieken, spieken. Is Diens er? Kijk, ja, fijn. Ook iemand die zich inzet voor de queer emancipatie, is beleidsadviseur emancipatie bij de gemeente den Haag, bestuurslid Stichting Regenboog Den Haag en ooit de oprichter van The Hang-Out 070 in Den Haag en wist op een gegeven moment hé, ik moet plaats maken. Ik geef het aan de volgende generatie. Ook heel belangrijk. Maar gelukkig hier en heel blij dat die ook hier is. Bi van Guine. All right, panel, jullie zijn er, wij zijn er en om te beginnen bij het eerste stukje. Ik ga even een pin maken. Tarim, dekolonisatie, wat is dat voor jou? Wat is dat eigenlijk voor jou?

SPM: Ik moest net wat lachen toen je zei heropvoeder van de people. Ik weet niet of ik dat over mezelf zou geven, maar grappig dat je dat van mij zegt.

SP1: Ik zeg het, ja.

SPM: Ja, dekolonisatie. Ik vind het superleuk om hier vandaag te zijn en te spreken en ook dat Gloria Wekker onderdeel is van dit programma vandaag. Zij heeft al een heel verhaal gehouden over nou ja, het belang van het koloniale verleden. Weet je, om daarnaar te kijken om te begrijpen wat er nu in het heden gebeurt. Weet je, hoe het in elkaar zit met ras en gender. Ik ben eigenlijk, ik ben in 2015 echt in contact gekomen met de dekolonisatie als movement. Ik was daarvoor, ik ben antropologie gaan studeren en ik vond het koloniale verleden heel interessant. Met name ook om mezelf te begrijpen. Dus mijn vader is Senegalees en mijn moeder is Nederlandse, wit-Nederlands. Zij hebben elkaar ontmoet in de context van zeg maar het ontwikkelingswerk waarbij mijn vader dan een lokale man en mijn moeder dan ja, zeg maar de witte expert. Zeg maar in mijn ontstaan zit zeg maar ook, weet je, die verhoudingen tussen het westen en het, we kunnen ook zeggen global north, global south. Ja, het zit in mijn ontstaan. Maar op een andere manier denk ik dan zeg maar de verhalen die ik veel om mij heen hoor, bijvoorbeeld mensen uit de zwarte diaspora, uit Suriname of zoals Gloria Wekker het had over mati werkers en zo. Dat is ook iets wat ik ook interessant vind, maar dat is niet per se mijn verhaal. Dus ik ben via mijn studie zeg maar het koloniale verleden vond ik interessant en ben ik wat gaan uitzoeken. In 2015 zijn er op de Universiteit van Amsterdam waar ik studeerde, ik ga denk ik een beetje snel voor Nathaly. Ik zal rustig aan doen, sorry. Ja, in 2015 zijn eigenlijk heel veel studenten, maar ook staff van de Universiteit van Amsterdam zijn de straat op gegaan, omdat zij vonden dat de universiteit niet democratisch was en neoliberal. Dus dat wil zeggen dat alles op de universiteit moest waarde hebben op de markt. Dus bijvoorbeeld als je een studie wilde gaan doen die niet massaal was, die niet genoeg mensen interessant vonden en die ook niet voor het bedrijfsleven meteen heel interessant was, dan werd hij geschrapt, want dan kon de universiteit daar niet aan winnen. Nou ja, in dat hele verhaal is dus ook democratie en hoe ga je om met minderheden. Dus dat zijn, weet je, dat zijn kleinere groepen die misschien iets anders willen dan wat de meeste mensen willen. Hoe zorg je ervoor dat die mensen evenveel gerespecteerd worden en evenveel de kans hebben om zichzelf te ontplooiën. Nou in dat hele verhaal miste eigenlijk veel studenten van kleur, maar ook studenten die queer waren. Ja, democratie gaat ook over uitsluiting. Het gaat niet alleen om de neoliberale markt, maar het gaat ook binnen de universiteit en ook de relatie die de universiteit heeft met de bredere samenleving. Hoe ga je om met verschil? Eén van de leukste dingen vind ik van de afgelopen jaren die ik heb meegemaakt in Amsterdam, was tijdens die maagdenhuis, dat was het maagdenhuis. Dat was zeg maar het management van de universiteit. Dat gebouw is toen overgenomen door iedereen die vond van dit moet veranderen. We hebben mensen zoals Gloria Wekker kunnen uitnodigen om daar te vertellen over het koloniale verleden en ook aan mensen duidelijk te maken waarom dit belangrijk is. Eigenlijk net zoals we het hier vandaag over hebben. Ik heb daar zo ontzettend veel van geleerd en ook dat dekolonisatie is, ja, je kunt het er in theoretische zin over hebben, maar wat voor ons heel belangrijk was, de groep die toen is ontstaan waar ik onderdeel van was, die heette University of Colour. Wat voor ons heel belangrijk was: niet alleen theoretisch benaderen, maar ook erkennen dat dit gaat letterlijk om kolonisatie, imperialisme. We leven in het Nederlands Koninkrijk. Als je kijkt van vooral naar het Caribisch gebied, daar zijn gewoon eilanden die nog steeds koloniën zijn van Nederland. Je ziet dat, ja, dit is ook iets wat ik interessant vind aan dekolonisatie. Je moet dus een manier vinden om om te gaan met verschil. Je kunt aan de ene kant zeggen van ja, we moeten op zoek gaan naar wat ons bindt, wat hetzelfde is. Maar je moet ook uit gaan zoeken wat zijn nou de verschillen tussen ons? En hoe gaan we daarmee om? En weet je, wij komen uit verschillende posities. Weet je, ik ben zwart en iemand uit Caribisch gebied is dan misschien ook wel zwart, maar betekent niet dat wij hetzelfde verhaal hebben. Dus ik denk ook dat als we het hebben over queer gemeenschappen, queer gemeenschappen van kleur dat zijn

zoveel verschillende verhalen, ervaringen. Zoveel verschillende redenen waarom wij hier zijn. Maar ook zoveel, ja, wat ik ook wel interessant vind, waar Gloria het over had zeg maar, die westerse ideeën of gender en seksualiteit. Die zijn ontstaan in een wij-zij denken. De manier waarop Europees mensen ook zichzelf zien heeft dus te maken met hoe zij andere mensen in de wereld zagen. Maar op elke plek was dat net weer anders, want elke plek in de wereld heeft zijn eigen elites met zijn eigen ideeën van hoe seksualiteit en gender eruit moeten zien. Dat was ook niet altijd een pretje. Dus koloniale verleden is interessant, wordt vaak gebruikt om nou ja, te begrijpen waarom, weet je, waarom hebben Europese mensen en witte mensen bepaalde privileges? Ik denk dat we ook goed moeten nadenken over ja, de manieren waarop culturen op verschillende delen van de wereld ook hun eigen normatieve manier hebben van omgaan met gender en seksualiteit. Soms zeggen ze van zichzelf van ja, wij zijn juist antikoloniaal door te zeggen van houdt dat gay-gebeuren van mij weg. Dat komt uit het westen. Dat verhaal is zoveel ingewikkelder. Dus ik, ja, zoals ik dekolonisatie begrijp gaat het erom juist te kijken naar wat zijn nou die banden die de hele wereld tot een soort universele bol hebben gevormd waarbij je kunt denken aan het kapitalisme, dus economisch, maar ook cultureel. Hoe kunnen we nu uitpluizen wat er allemaal gaande is en er een manier waarop wij zeg maar op sommige momenten die verschillen die zijn ontstaan kunnen benutten en op sommige momenten juist samenkomen op overeenkomsten en dat het wel strategisch moet gebeuren om dat ja, die koloniale politiek te bestrijden.

SP1: Yes, dank je wel. Je kreeg al de snaps in de chat. Ik ga daarbij vragen om aanvulling of jouw kijk erop. Tieneker, jij zit toevallig ook nog aan de andere kant. Jij zit in Suriname op dit moment.

SPV: Klopt.

SP1: Als je dit zo hoort. Tarim zijn punten zijn, nou als ik dit zo hoor denk ik, heel valid. Als je dan ook, als ik dan erbij mag zeggen jij doet dit zelf al jaren ben je ermee bezig en dan hebben we over het stukje toen en nu. Dekolonisatie ziet het er nu voor jou anders uit, hetzelfde uit? Snap jij zeg maar?

SPV: Gloria heeft mij eigenlijk een beetje teruggebracht naar mijn moeders. Ik ben een kind van twee mati vrouwen die nou, mijn moeder is inmiddels overleden, maar die hadden meer dan vijftig jaar een relatie met elkaar. Vriendschap, relatie en ik ben een product van hen. Zoals Gloria uitlegde over het mati werk denk ik, bracht het mij terug naar hoe zou mijn moeder naar mijn activisme nu kijken, omdat ik denk in haar context was het helemaal niet zo nodig om activistisch te zijn, om, je moet gewoon leven, je moet gewoon zijn en je moet gewoon plezier hebben en ja, genieten. Wat was nou een turning point voor mij? Dus ik probeer, dus het is, Gloria, haar inleiding voor mij is als ik praat over dekolonisatie dan praat je voor mij over transformeren. Je praat over transformeren en we doen het op zoveel verschillende niveaus. Wat ik net uitlegde is voor mij meer op dat individuele, persoonlijke niveau. Dat ik met een groep mensen bijeenzat hier in Suriname en ik hoor dat in het parlement van Suriname, onze Tweede Kamer, hoor ik een DNA-lid, een politicus zeggen: homoseksualiteit moet met wortel en tak worden uitgeroeid. En ik heb zoiets zo, what? In het parlement? Je hebt lef om het daar te zeggen. Dat was voor mij zeg maar een, in de Surinaamse context, ik was in Nederland al actief, maar was daar een tijdje helemaal niet mee bezig in Suriname. Maar dat was het moment van hé, wacht even. Wat er hier gebeurt dat kan niet. Dit mag niet en hier moeten wij iets tegenover zetten. Wij moeten naar een stukje transformatie toewerken van dat hij zijn, ja, wit, religieus, want hij heeft eigenlijk iets gequoot van ja, ik noem ze net zo goed radicalistische christenen die van

mening zijn dat, met die Bijbel in de hand, iedereen maar om de oren kunnen meppen. Hij bracht dat in het parlement, terwijl we een duidelijke wetgeving hebben. Dus dat was voor mij het moment om te zeggen van wat gaan wij hier tegenover zetten. Daar is een hele beweging uit voort gekomen. Ik zag zo'n vraag terugkomen van en wij hebben toen gezegd van wij gaan een coming out dag organiseren. Coming out niet in de zin van je moet per se uit de kast komen, maar wel laten zien wij zijn als mati gemeenschap, queer gemeenschap, LHBTQ-gemeenschap, whatever you call yourself, we bestaan. Dus transformatie brengen, voor mij is dat ook op dat niveau proberen verandering te krijgen dat wetgeving, dus de samenleving inclusiever wordt en dat iedereen zich welkom en veilig voelt. Dat is voor een deel gelukt als ik kijk naar de Surinaamse context op dit moment, maar we zijn er dus nog lang niet. Tegelijkertijd denk ik dat we misschien moeten we soms verdergaan dan 400 jaar geleden, want wat was er voor die 400 jaar geleden? Mijn voor, voor, voor, voorouders die waren er toen ook al en hadden ook hun cultuur en hadden ook hun zaken die weggeveegd zijn toen ze tot slaaf zijn gemaakt of als contractarbeiders naar Suriname zijn gekomen. Dus ik denk dat we op een heel veel, als queer-gemeenschap of LHBT-gemeenschap in Nederland en in Suriname op heel veel vlakken gewoon gesprekken nog te voeren hebben met elkaar en heel veel dingen te ontdekken hebben nog met elkaar en naar manieren moeten zoeken om op de een of andere manier, ja, verschillen en tegelijkertijd wat kunnen we doen samen? Zwart, wit, everything in between, trans, LHBTQ, queer. Ook samen. In dat proces van zoeken zitten we denk ik nog een beetje en ik kijk wat dat betreft heel erg naar de mensen van de Black Lives Matters beweging. Die jongeren, ik denk dat zij daar heel erg toonaangevend en het lijkt, ja, rol in hebben.

SP1: Oké, oké. Dank je wel, dank je wel, Tieneke.

SPV: Ja, ik trigger het een beetje.

SP1: Ja, nee, heel goed, heel goed. Want Bi als ik naar jou mag. Zit jij ook in die zoektocht? If ja, waar ben je?

SPV: In welke zoektocht?

SP1: Naar wat is dat die dekolonisatie binnen jouw werkveld? Binnen waar jij werkt. Binnen waar jij beweegt. Dus de geluiden die jij vooral in werking wil zetten toch in de acties.

SPV: Ja, ja, ja. Nou ja, ik ben niet theoretisch aangelegd. Dus ik ga het gewoon heel lekker praktisch houden. Dan snap ik het en dan hoop ik dat jullie het ook snappen en anders hoor ik het wel. Nou ja, ik ben geboren en getogen in Den Haag. Ik heb Surinaams, hindoestaans, creools bloed, roots. Den Haag while growing up als queer person, ja, het was niet, er was geen representatie. Er waren geen zwarte rolmodellen. Ik ben 48 even between you and me. Dus dat is zeker al een beetje back in the day. Dus ik herkende mijzelf niet. Ik zag mijzelf niet terug. Toen dacht ik van ja, het is best wel wit. Het is best wel wit hier. Dan hadden we wel iets gemeen, namelijk dat queer zijn. Dat LHBTQI+ zijn. Dat hadden we gemeen, maar voor de rest ook niks. Niet eens muziek hadden we gemeen. Dat maakte dat ik bedacht van hé, weet je, ik ga mij gewoon zoals ik van mijn moeder heb geleerd, mijn moeder had mij meegegeven van ja, zorg eerst dat je je diploma hebt. Dat is je partner for life. Dus daar ben ik mij op gaan concentreren. Huisje, boompje, beestje en toen pas later dacht ik van hé, maar hoe zit het nou met, ja, weet je, ...?[01:27:18] queers, black queers? Hoe zit het met queer in het algemeen? Wat maakt nou dat we de zogenaamde verworvenheden hier tot op een bepaalde

hoogte voor elkaar hebben gekregen? En wat maakt nou dat we in een vrij rijk deel van het westen nog steeds als zwarte queers moesten en moeten struggelen om die erkenning te voelen, te zien, te horen? Dat maakte dat ik dacht van nou, weet je, als je zo'n grote moffel hebt dan moet je het maar zelf gaan proberen. Moffel is mond. Ja, dus dat heb ik gedaan. Ik dacht van ja, ik merk het niet om mij heen. Ik zie geen nogmaals representatie, dus ik doe het zelf en daaruit is de Hang-Out ontstaan. Mooie dingen gedaan met de Hang-Out. Ik ben ook heel erg blij dat er nu gewoon een nieuwe generatie is die het gewoon overneemt en weet je, gewoon dat ze goed neerzet en nu nou ja, sinds een jaar of twee, ja, zit ik in het Haagse Witte Huis. Het IJspaleis zoals ze dat lekker op zijn Haags noemen. Ik werk bij de gemeente als queer emancipatiebeleidsmedewerker. Daar mag ik dus vanuit die hoedanigheid beleid medebepalen. Dat is best flex. Dat is best flex als je een hele tijd aan die andere kant hebt gezeten om nu vervolgens, ja, weet je, deze kant te mogen bekijken. Dat is bijzonder. Ik kan je vertellen we werken er hard aan in Den Haag. Maar de gemeente is gewoon nog steeds een wit bolwerk en voordat ik bij de gemeente werkte, kwam ik vooral in queer netwerken. Ik weet niet of jullie dat herkennen, maar dan denk je eigenlijk van wauw, de wereld is happy en queer. Totdat ik dus ging werken bij een gemeentelijke instelling en toen dacht ik oh my god, weet je, er is nog zoveel werk te bieden.

SP1: Maar je doet het wel.

SPV: Op mijn manier ben ik bezig met dekolonisatie.

SP1: Yes, binnen de tools die je hebt en Riyaz, ik ga je erbij halen, want die volgende generatie die dat overneemt en die in Den Haag bezig is en ik zie je knikken van herkenning denk ik vooral ook. Hoe beweeg jij binnen het dekoloniseren van jouw omgeving? Hoe klinkt het? Hoe ziet het eruit?

SPM: Dat is, ja, ik denk dekoloniseren is iets waar je over leert en toepast waar je dat kan doen. Ik zit dus in de positie om dat binnen de Hang-Out, maar ook binnen andere functies die ik heb, dus bijvoorbeeld media dat ik maak of in Den Haag als queer emancipatiewerker, dat je toch dat interseksionele as meeneemt in het werk wat je doet. Maar dat je, ja, het is het omtoveren en creëren van nieuwe termen of nieuwe manieren van denken om toch tot verandering aan te zetten op dat stukje bewustwording en dat ook in ieder geval in mijn manier van werken proberen dat ook vast te leggen zodat dat meegenomen kan worden. Heel vaak als we het hebben over dekoloniseren of een plek inclusiever maken, gaat dat via een orale traditie en wordt gewoon op een soort van goede goodwill wordt dat overgebracht. Maar ik heb vaak gemerkt van vooral in deze maatschappij met burn-out of mentale gezondheid of soms is het een gemeenschap die niet altijd even weerbaar is en ja, ik ben heel actief in de Haagse gemeenschap. Die heeft echt wat klappen, keiharde klappen moeten ontvangen hier en daar. Dat als het niet ergens neergezet wordt of we don't institutionalise dat het dan verloren gaat. Dat is dus wat ik probeer om ook dat soort gedachteprocessen op papier, werkwijzen op papier om dat te behouden, zoals we als gemeenschap ook sterker staan in wanneer ik weer plaats ga maken voor de volgende generatie. Dat het al meegenomen is en niet opnieuw geleerd hoeft te worden.

SP1: Ja, ja, heel belangrijk punt wat je maakt. Dus je zegt inderdaad niet alleen mond-op-mond, de orale visie, maar dat we het vast moeten leggen. In archieven, beeld, maakt niet uit.

SPM: In media bijvoorbeeld.

- SP1: Nice. Ik zag de rest ook knikken erbij, want volgens mij is het vooral heel belangrijk. Als het vastgelegd wordt, zie je dat het er was en dan vertel je het zelf, right?
- SPM: Ja.
- SP1: Anders wordt het over jou verteld.
- SPM: Ja.
- SP1: Ik ga, sowieso jullie kunnen en mogen ook op elkaar reageren. Doe dat vooral. Maar ik ga toch die eerste vraag die binnenkomt ga ik ook stellen, want ik wil natuurlijk ook de kijkers, luisteraars. Een vraag aan de panellisten van Lucien Sanchez. Nou ja, dat woordje 'inclusief beleid', in veel gemeentes hun beleid is er een verschuiving van zogenaamde doelgroep beleid naar inclusief beleid. De wethouder eerder Linda die had het daar ook over. Hoe kijken jullie hiernaar? Want Lucien heeft het idee dat inclusiviteit uitgaat van een machtsverhouding en ook verschillen die belangrijk zijn om te benoemen uit de weg gaan. Dus het is meer een vinkje doen. Wie kan? Wie wil?
- SPV: Nou ik denk dat er inderdaad het is misschien ook nog een beetje populistisch nu, inclusief. Niet altijd wordt het goed gedefinieerd wat eronder verstaan wordt. Ik weet wel dat ik na 23 jaar of langer in Suriname gewoond heb en terug naar Nederland ging en dacht mijn god, wat is er in dit land gebeurd? Openlijk racistisch, ja, gewoon verschrikkelijk. Nou wij zijn er nu zitten we in een proces dat de gemeente Amsterdam heeft nieuw subsidiebeleid en het moet zogenaamd inclusiever worden. Nou imperialistischer zou het niet kunnen. De hele marktwerking is daarin teruggebracht. Het komt er in principe op neer dat we tegen elkaar aan het concurreren zijn op dit moment als organisaties om geld binnen te halen. Dus ik denk dat er op dat vlak nog heel veel werk te verzetten is. Ik ben blij dat er hier een aantal beleidsmedewerkers zitten. Al is het in een andere stad. Maar ik denk dat het ook goed zou zijn als vanuit de verschillende steden daar wat meer overleg met elkaar zou kunnen zijn en met name de mensen van kleur en de zwarte beleidsmakers. Dat die ook veel meer betrokken zullen worden bij dat ontwikkelen van dat beleid, want dan zitten we er meer denk ik in vanuit our terms. I hope.
- SP1: Ja, nee, ben ik eens.
- SPM: Zou ik daar wat aan mogen toevoegen? Ja, ik denk ook inclusiviteit, je kunt niet zomaar bepaalde ...?[but's words 01:35:222], en vooral als iemand heel erg bezig is met subsidies en de gemeente, ...?[but's words 01:35:30] weet je, zoals dat soort dingen, dat vliegt continu om je oren, maar ik denk ook dat als je zegt dat je inclusief bent, ...?[01:35:35] of interspectioneel inclusief dat het zich ook moet vertalen natuurlijk in wat je doet. Dat is hetzelfde vaak als men het woord queer of queer friendly of dat soort dingen gebruiken. Je kunt het niet zomaar ergens op plakken en dan zeggen van en nu is het zo. Het is gewoon ook de verantwoordelijkheid. Ik denk dat we ook als gemeenschap, ook als individuen, maar ook als organisatie tot organisatie elkaar hierop mogen aanspreken van dit zeg je, maar dit zien we of horen we. We gaan geen semantische battles hierover houden. Maar wel van hoe kunnen we kijken dat we echt toe kunnen doen eigenlijk aan wat wij samen begrijpen als inclusiviteit? Dat begint ook vaak met erkenning. Erkenning dat dingen niet inclusief waren. Ik vind niet zelf per se dat inclusiviteit die machtsverhouding heel erg uit de weg gaat, maar ik snap wel dat het wel als tool gebruikt kan worden, ja, om snel subsidies, snel even inclusief over te komen.

De Aesthetics of Inclusiveness zeg maar zo naar voren komt. Dat is mijn take on that.

SPM: Mag ik daar? Ik ben het helemaal met je eens. Ik zie in de chat dat iemand vraagt naar concrete voorbeelden hoe we bezig zijn met dekolonisatie. Nou ik ben vooral dus aan de universiteit bezig geweest met dekolonisatie en ik herken precies wat Riyaz zegt. Het is dat verschil tussen woorden en daden en ook, ik vind het ook heel interessant dat je zegt van ja, het begint bij herkenning. Erkenning dat er een probleem is. Daar ben ik het ook helemaal mee eens. In mijn ervaring, dus nadat het Maagdenhuis bezet was, hebben we druk gezet op het management van h , we weten gewoon dat racisme bestaat in de samenleving. Het bestaat in al deze samenlevingen waar al die universiteiten zijn die jullie zo fantastisch vinden en die zijn er allemaal mee bezig. Hoe kunnen we iets doen aan uitsluiting? Wanneer gaan jullie iets doen? Toen zeiden ze van nou ja, we geloven er nog steeds niet in dat er echt nog steeds zo veel uitsluiting is zoals jullie zeggen. Ondanks dat die hele universiteit wit is, zo'n beetje bijna iedereen is hetero, middelklasse. Nou ja, dat vinden zij dus normaal. Maar als je in Amsterdam loopt zo is de stad niet, maar dat vinden zij normaal. Op een gegeven moment zeiden ze van oké, we laten wel een onderzoek doen. Onder andere, nou ja, er is een commissie opgezet gelijk door Gloria Wekker, professor Gloria Wekker, die gewoon heeft geconstateerd van inderdaad er is uitsluiting en die uitsluiting heeft te maken met het koloniale verleden en dit is een hele waslijst aan voorstellen hoe je daar wat aan kan doen. Wat ik heb ervaren ik ben toen na dat hele traject ben ik als activist bezig geweest. Toen ben ik gaan werken in het team van de diversity officer van de universiteit van Amsterdam. Dus ik dacht van oké, nu gaan we, nu is er die erkenning van er is zwart op wit gewoon echt een probleem hier aan de universiteit. Wat gaan we doen? Na die erkenning zijn er heel veel woorden gekomen en geen daden. Als die daden er waren dan waren het daden waardoor de universiteit kon laten zien van wij zijn hiermee bezig. Zonder dat ze details gaven van hoe dan precies? Wie daar dan echt profijt van heeft? Zonder dat ze ervoor zorgden dat mensen dat proces konden volgen van he, wat zijn jullie concrete doelen? Hoever zijn jullie daarmee? Zonder ervoor te zorgen dat mensen zeg maar binnen en buiten de universiteit ook inspraak hadden. Wat ik heel erg merk het is eigenlijk, het is allemaal een machtspelletje. In het begin die taal die University of Colour gebruikt van dekolonisatie daar schrokken zoveel mensen van. Ze vonden dat super radicaal. Zij vonden dat eng. Ze zeiden van of sommige mensen zeggen van wat jullie vragen dat is onmogelijk. Jullie willen alles veranderen. Dat gaat nooit gebeuren. Nu zie je dat diezelfde mensen die helemaal niks uithalen, laten zien dat zij bezig zijn alleen door zo'n woord te droppen. Dat is heel eng, want dan denk ik van nou ja, de macht van die taal raak je dan op een gegeven moment kwijt. Dus ik, ja, ik ben het helemaal met je eens, erkenning et cetera moet er zijn. Maar het is ook, het gaat erom hoe is de macht verdeeld? Wij moeten voor ons zelf kunnen beslissen. Weet je, het is ook ontzettend belangrijk dat er ook nieuwe dingen worden opgezet dat je niet alleen vertrouwt op uiteindelijk gaat dit veranderen, want er verandert heel veel misschien in de taal, misschien, nou ja, een voorbeeld Obama of nu Biden in de VS. Misschien kunnen we het zo ook over Black Lives Matter hebben en die invloed, want je ziet misschien op het eerste oog van er is verandering, er is representatie. Maar als je uiteindelijk kijkt naar, weet je, wie heeft er nou eigenlijk toegang tot die grote instituties in grote getalen, niet een enkel, die ervoor zorgt dat ze niet de boel te veel rammelen, dat is geen verandering. Dat is eigenlijk hoe kolonisatie heeft gewerkt. Het is niet, weet je, witte mensen zoveel zijn er niet. Zo'n gigantische macht hadden ze niet als ze de hele wereld zowat konden koloniseren. Dat ging vaak hand-in-hand met lokale elite. Dus ik probeer zeg maar in mijn werk met dekolonisatie heb ik mezelf een beetje gepositioneerd van oké, ik heb de kans om aan de universiteit te studeren. Heel

veel kennis op te doen en toegang tot bibliotheek et cetera die andere mensen niet hebben en dat wil ik wat meer openstellen door mijn kennis en zo te delen. Maar wat ik eigenlijk steeds minder zeker ben ook eerlijk gezegd van mijn eigen positie en of het daadwerkelijk ook verandering brengt dat iedereen het zo interessant vindt om mij uit te nodigen om wat te vertellen one-o'-one diversiteit, allerlei organisaties die wit zijn. Maar dat er vervolgens niks gebeurt. Dus ik ben eigenlijk steeds meer van mening van ja, aan de ene kant je wilt die instituties veranderen. Aan de andere kant grotere kans dat zij jou gaan veranderen in plaats van jij hen en dat het ontzettend belangrijk is voor mijzelf nu om beter na te gaan denken. Hoe kan ik samen met mensen die zeg maar dezelfde politieke ideeën hebben als ik nieuwe dingen beginnen buiten de instituties die nu bestaan?

SP1: Want dat is inderdaad wat je zegt als voorbeeld anders ga je, je wordt inderdaad wel uitgenodigd, je geeft je kennis, je geeft je woord en dan is het bij hen misschien wel een vinkje geweest. Jij gaat weg en als je erop terugkomt is er niks gebeurd. Even voor iedereen. De tijd gaat natuurlijk weer veel te snel, maar we kunnen een kleine stretch erin zetten. Dus dat gaan we zeker ook doen. Tien minuten hopelijk zelfs een kwartier. Dus ik wil vooral ook in opgaan, Tarim je zei het al een beetje en ik denk dat iedereen sowieso wel heeft gezien. Vorig jaar en de jaren ervoor de Black Lives Matter movement. Op een gegeven moment dacht ik wel wow, Nederland om als voorbeeld te noemen. Dat de Dam dat er mensen stonden bij de Dam met die demonstratie en ik had nog nooit op beide pleinen zoveel mensen gezien. Dat er ergens iets was gebeurd waardoor ik dacht oké, nu gaan wel alle partijen of meerdere partijen verantwoordelijkheid nemen. Op een gegeven moment lijkt het weer af te lopen en dan denk je oké, weet je, waar moet ik mij bezighouden met hoe houd je dat hoog? Hoe houd je dat vast binnen je eigen beweging? Wat zijn goede handvaten of de juiste vragen die gesteld moeten worden? Hoe zorg ik inderdaad dat het niet alleen een gesprek is waar je voor uitgenodigd wordt, maar er gebeurt niks? Hoe zorg je dat jij ze weer terug kan roepen, verantwoordelijk van ja, maar dit moet jij doen. Dat je niet steeds weer die vraag krijgt van 'wat moet ik dan doen als wit persoon?' of 'wat moet ik dan doen als?', want dat weet je volgens mij nu wel al of ben ik dan te ver?

SPV: Ik wil er heel kort iets op zeggen.

SP1: Ja, graag.

SPV: Ik bekijk het een beetje zo van deze generatie die met name de Black Lives Matters daar de voorduwrol in speelt van jongeren en dat zijn niet alleen zwarte jongeren, maar dat zijn ook jongeren van kleur, dat zijn ook witte jongeren. Het is een heel gemêleerd gezelschap. Ze zijn bijna allemaal hier geboren. Als ik vanuit mijn generatie kijk. Wij waren uit Suriname of waar we vandaan kwamen naar Nederland gekomen. Dus onze verhouding met zeg maar Nederland zat een beetje anders. Daarom zeg ik kijk ik uit met mijn generatie. Nederland geboren, Nederland getogen, claiming their space. Luis in de pels misschien? Maar ik denk dat uiteindelijk het is een kwestie van een lange adem hebben. Er is een en-en beweging nodig. Een en-en beweging van creëren van andere instituties die het op een andere manier, met andere principes het et cetera doet en tegelijkertijd, omdat er van binnenuit het systeem zoals hij nu is verandering moet komen, zal je bondgenoten moeten hebben die daarbinnen zitten met wie je dat samendoet. Dus het is een en-en structuur denk ik die nodig is. Maar ik geloof in de kracht van deze grote groep jongeren, wit en zwart, die uiteindelijk voor die transformatie zal zorgen. Ben ik van overtuigd.

SP1: Riyaz of Bi? Riyaz, ik ben heel benieuwd naar jouw tosend hierbij.

- SPM: Ja, dus hoe we eigenlijk, als ik het goed begreep, hoe het verdergaat van alleen erover praten tot in actie eigenlijk?
- SP1: Ja, basically ik kan mij voorstellen dat bijvoorbeeld SPECTRUM jouw podcast is ook een tool. Iedereen heeft een rol, een plekje waar je kan. Dus zet je die in? Hoe zet je die in?
- SPM: Ja, ik denk zoals net gezegd wordt het is inderdaad, ik geloof er heel erg in, in zelf die instituties bouwen zodat je daar mogelijkheid in creëert en ook iets wat ik geleerd heb van de persoon die ik vandaag vervang, voor Olave. Wat Olave mij geleerd heeft is van laat je niet tot iets trendy's laten vormen. Krijg betaald hiervoor, omdat mensen willen dit. Als ze niet echt willen ,maar alleen willen doen alsof ze het willen, omdat ze er dan woke eruitzien en er geen geld voor neerleggen of zo dan is het het niet waard. Natuurlijk niet alles kan, want via het kapitalistisch systeem die natuurlijk gebaseerd is op kolonialisme. Maar we leven wel in deze werkelijkheid en ik denk soms juist dat je juist die praktische stappen moet zetten van hoe kunnen we zorgen dat bijvoorbeeld queer people of queer people of colour, hoe noem je dat? Materieel nog ook niet onderdrukt worden. Dat kun je soms alleen met instituties doen en dat je organiseert, want ik zag net ook iets in de chat over burn-out en dat soort zaken als activist. Het is soms ook belangrijk dat je meerdere mensen hebt. Vaak is het, en ik ben er zelf ook schuldig aan hoor, maar heel enthousiast persoon, heel enthousiast over iets voor de zaak willen doen. Maar eigenlijk als je zoiets doet of je herkent jezelf in dat, ook denk van oké, hoe kan ik dit delen? Hoe kan ik dit uitbesteden? Hoe kunnen we dit organiseren dat als ik wegval dat iemand het anders durft of makkelijker kan oppakken. Als je op die manier opbouwt, blijft het ook duurzaam en zo kan er ook iets nieuws gebeuren. Dat probeer ik met SPECTRUM te doen en mijn YouTube channel is dat we niet meer diezelfde redundant gesprekken moeten voeren over wat is gender? En wat is seksualiteit? Nee ,dat weten we al. Dat staat daar. We gaan nu verder dan dit, zodat we ook diepgangen kunnen fantaseren over een beter morgen en een inclusievere, echt inclusievere maatschappij.
- SP1: Dank je wel.
- SPV: Bedankt.
- SP1: Bi, want we hebben het vandaag erover. Tenminste ik had van de week een gesprek en we hadden het hier een beetje over en toen zei ik wat we vooral volgens mij ook moeten snappen is dat wij, letterlijk en figuurlijk, de resultaten die wij echt willen zien niet gaan zien, maar we planten die wel. Is dat voor jou een stukje waarheid? Want soms, er is namelijk een groep die zegt we praten te lang ,het gaat niet snel genoeg. Weet je, je kent dat wel. Natuurlijk, nogmaals iedereen zijn eigen stukje. Niet iedereen moet vooraan in het veld staat. Er moet iemand zijn die denkt inderdaad aan de geesteszorg, iemand zijn die online staat, iemand die in het veld staat, maar wij planten zaadjes, right?
- SPV: Sowieso. Sowieso planten we zaadjes. Ik bedoel het feit dat je als iemand die iets ouder is, ja, de reflectie hebt om te schuiven, weet je. Soms moet je gewoon schuiven en plek maken. Maar mensen zijn soms zo, ja, gesteld op hun wat ze hebben bereikt en vergeten eigenlijk dat er ook nog mensen na hun komen weet je wel. Ik denk dus to pass knowledge. Dat vind ik belangrijk. Dat kun je inderdaad oraal doen. Ik vind, ik ben het er ook mee eens dat je dingen moet vastleggen. Weet je, ook voor next generations dat je weet ik veel kan googelen en dat je dan weet ik veel over tien jaar ziet podcast van Riyaz, weet je, SPECTRUM. Dus ik

denk dat het goed is om door te geven, om door te geven. Wat ik ook belangrijk vind, is self care. Self care en voor elkaar zorgen. We leven zo in een soort van rat race world dat je, ja, dat je bijna geneigd bent om gewoon aan jezelf te denken. Als ik maar gewoon mijn doekoe heb en mijn huisje dan is alles oké, terwijl ja community building ik denk dat het duurzaam is. Dat het houdt, dat het houdt, weet je, dat het blijft. Dus daar zou ik op inzetten en het feit dat ik nu op deze plek zit daar draag ik ook echt aan bij. Daar draag ik echt aan bij, ja, om de meest gemarginaliseerde groepen om die, met hen te praten, om vooral van hen te horen van oké, weet je, what's on your mind? What's on your heart? Hoe zou je het willen? Nou ja, weet je, we zullen het zien. Ik vind het zo spannend. De stemming is al geweest. Dus ik ga dadelijk direct even checken over de queer nota hoe dat valt. Dus dat, eigenlijk dat. Self care, radicale zelfliefde zelfs.

SP1: Radicale zelfliefde. Dank je wel. Die lelijke zin 'de tijd komt erbij kijken natuurlijk', want we moeten hier verder over praten. Maar ik vond het echt, ik vind het heel fijn dat we hier vandaag dit stukje hebben mogen aanraken. Deze stukjes, nou ja, gedachtegoed hebben mogen delen en bij iedereen een beetje los hebben mogen maken. Ben je het er oneens of mee eens, maar denk erover na, heb het erover en act on it. Wat is jouw rol daarbinnen? Wat zou jouw rol daarbinnen willen zijn? Hoe ga je het doen? Je staat er sowieso niet alleen in als voelt het volgens mij natuurlijk even wel soms zo. Heel vaak merk je dan toch wel dat als je iets hardop zegt dat je merkt dat je niet alleen bent. Dat er gelijkgestemde zijn. Dat er altijd iemand is die of met je erover wilt hebben of zegt van hé, moet je niet even een tande terug. Laten we gewoon even zitten en reflecteren, maar ga er niet alleen doorheen doordat je denkt van ik moet het allemaal alleen dragen. Dat hoeft niet en dat zie je hier onder andere bij dit prachtige panel. Succes met de spanning, Bi, van de nota die jullie hebben ingeleverd. Ik ben benieuwd. Dat kunnen we lezen. Riyaz, sowieso ook nog dank je wel, want ik heb het helemaal niet gezegd. De kijkers hadden natuurlijk op de flyer Olave gezien als spreker, maar die kon er helaas niet bij zijn. Dus Olave heel veel beterschap en hopelijk de volgende keer. Maar dank je inderdaad voor die hele belangrijke, laat je niet weet je bespelen of zomaar vormen en ergens naartoe halen for the looks of it, maar waar het nodig is en waar je je kennis deelt, moet daar ook gewoon wat eerlijks voor tegenover staan. Tarim, ook ontzettend bedankt voor je kennis en dat stukje heropvoeding. Ik houd die er zeker in, want ik vind het gewoon erbij passen. Tieneke, ook ontzettend bedankt. Ik vind deze gesprekken tussen gemeenschappen, tussen personen, tussen generaties zo fijn, zo belangrijk. Het zijn er maat stapjes en sprongetjes en we willen nog heel veel dingen vragen, want ik zie dat in die chat. Maar voel je alsjeblieft niet ongehoord nogmaals. Morgen hebben we nog een dag. Dag twee is wel in het Engels. Dus ik hoop dat jullie daar alsnog bij zijn. Mocht je zoiets hebben van ja, ik vind Engels heel moeilijk. Kom, kom. Hopelijk kom je erdoorheen en zo niet zet dit gesprek wat hier vandaag plaats heeft gevonden voort. Nogmaals je bent er niet alleen voor. Ik heb voor mijzelf inderdaad wat pointers eruit gehaald. Vastleggen superbelangrijk en voor zij die denken he, dit wordt vastgelegd. Deze zoom inderdaad wordt vastgelegd, maar hij komt niet online. Dus maak je geen zorgen dit is voor eigen archief voor de organisatie, Colored Qollectice, zodat zij dit hebben, want we moeten dingen vastleggen. Maak je niet druk hij komt niet op Facebook of YouTube of dergelijk, maar dit is wel voor eigen archief is het heel belangrijk. Herkennen dat er een probleem is zodat je dat probleem kunt aanpakken is ook het ding. Dat zijn we aan het doen. Plaatsmaken, opschuiven waar je moet. Die kennis doorgeven, maar ook plaats innemen staat in de chat. Weet je, dus doe het alsjeblieft. Je bent er. Zorg ook dat als jij die behoefte aan hebt dat je gezien en gehoord wordt. Als jij het zelf niet weet te vertalen, praat met iemand anders die je de woorden misschien wel kan geven. Je hoeft het wiel absoluut niet opnieuw uit te vinden, maar zorg wel dat die draaien

blijft, because wij planten zaadjes. Ik vond het heel fijn dat ik dit vandaag met jullie allemaal mocht doen. Ontzettend bedankt, ieder, ieder, ieder, ieder, elk van jullie in de chat, maar ook alle sprekers, Nathaly ontzettend bedankt voor je tolk en morgen zijn wij er weer. Mijn naam is Jennifer Muntslag ontzettend bedankt en hopelijk tot morgen dag twee van dekolonisatie en de ontmanteling van al die machtsstructuren. We gaan ervoor.